

- 2) Cota de eligibilitate corectată avută în vedere în formularul de colectare a datelor elaborat de Comisia Europeană în temeiul articolului 7 alineatul (5) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului constituie, chiar și atunci când căldura măsurabilă importată dintr-o instalație care nu este supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene poate fi imputată unui anumit flux de căldură, o cotă unică ce trebuie, printre altele în scopul calculării numărului de cote de emisie alocate cu titlu gratuit unei subinstalații a căldurii de referință, să fie calculată și aplicată în funcție de o abordare globală a fluxurilor de căldură ale acestei subinstalații.
- 3) Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278 trebuie interpretat în sensul că un proces al unei subinstalații a căldurii de referință nu este utilizat pentru un sector sau pentru un subsector considerat ca fiind expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon atunci când acest proces privește căldura consumată pentru a produce elemente de răcire exportate și consumate în cadrul unei entități care nu este supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene și care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de carbon, având în vedere că această entitate nu este consumatoarea căldurii.

(¹) JO C 103, 30.3.2020.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 11 noiembrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Lituania) – UAB „Manpower Lit”/E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

(Cauza C-948/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Politica socială – Munca prin agent de muncă temporară – Directiva 2008/104/CE – Articolul 1 – Domeniu de aplicare – Noțiunile de „întreprindere publică” și de „exercitare a unei activități economice” – Agenții ale Uniunii Europene – Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați (EIGE) în calitate de „întreprindere utilizatoare” în sensul articolului 1 alineatul (2) din această directivă – Articolul 5 alineatul (1) – Principiul egalității de tratament – Condiții de bază de muncă și de angajare – Noțiunea de „același loc de muncă” – Regulamentul (CE) nr. 1922/2006 – Articolul 335 TFUE – Principiul autonomiei administrative a instituțiilor Uniunii – Articolul 336 TFUE – Statutul funcționarilor Uniunii Europene și regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii]

(2022/C 11/06)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Părțile din procedura principală

Reclamantă: UAB „Manpower Lit”

Pârâți: E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

Dispozitivul

- 1) Articolul 1 din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul de aplicare al acestei directive punerea la dispoziția Institutului European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați (EIGE) de către un agent de muncă temporară a unor persoane care au încheiat un contract de muncă cu acest agent pentru a furniza în cadrul acestui institut prestații de muncă.

- 2) Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2008/104 trebuie interpretat în sensul că locul de muncă ocupat de un lucrător temporar pus la dispoziția Institutului European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați (EIGE) poate fi considerat ca reprezentând „același loc de muncă”, în sensul acestei dispoziții, chiar presupunând că toate posturile pentru care acest institut recrutează lucrători în mod direct includ sarcini care nu pot fi îndeplinite decât de persoane supuse Statutului funcționarilor Uniunii Europene.

(¹) JO C 77, 9.3.2020.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 9 noiembrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Bundesverwaltungsgericht – Germania) – LW/Bundesrepublik Deutschland

(Cauza C-91/20) (¹)

(Trimitere preliminară – Politica comună în domeniul dreptului de azil și al protecției subsidiare – Standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională – Directiva 2011/95/UE – Articolele 3 și 23 – Standarde mai favorabile care pot fi menținute sau adoptate de statele membre în scopul extinderii beneficiului dreptului de azil sau la protecție subsidiară la membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională – Acordarea statutului de refugiat unui copil minor, derivat din statutul de refugiat al părintelui său – Menținerea unității familiei – Interesul superior al copilului)

(2022/C 11/07)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht.

Părțile din procedura principală

Reclamant: LW

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland.

Dispozitivul

Articolul 3 și articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru, în temeiul unor dispoziții naționale mai favorabile, să acorde copilului minor al unui resortisant al unei țări terțe căruia i a fost recunoscut statutul de refugiat în temeiul regimului instituit prin această directivă un statut de refugiat derivat din acesta, în scopul menținerii unității familiei, inclusiv în cazul în care acest copil s-a născut pe teritoriul statului respectiv și deține, prin intermediul celuilalt părinte, cetățenia unei alte țări terțe în care nu ar risca să fie persecutat, cu condiția ca acest copil să nu intre sub incidența unei cauze de excludere prevăzute la articolul 12 alineatul (2) din directiva menționată și ca acesta să nu aibă, în considerarea cetățeniei sale sau a unui alt element caracteristic statutului său juridic personal, dreptul la un tratament mai bun în statul membru respectiv decât cel care rezultă din acordarea statutului de refugiat. Nu este relevant în această privință aspectul dacă este posibil și rezonabil ca respectivul copil și părinții săi să se stabilească în această altă țară terță.

(¹) JO C 209, 22.6.2020.